

монастырёмъ, какъ то пише и Іоаннь Калиманъ сынъ неговъ:

Блаженный отецъ мой царь Асень сичко то свое имѣніе и сокровище простре на милостыня сиромахомъ, церквамъ и монастырёмъ.

На таково то убо благополучіе и благочестіе въ Болгарія завидѣвъ дьяволь, подвигна зависть на царя Асеня. Понеже единъ отъ первыте велможи Асеньовы, именовъ Иванко, кой то беще коварень и лукавъ человекъ, и имаше братія подобно сановиты въ Терновъ, согласисе сось братія та си и сось многу още други человекы, да убіяты Асеня, и да се воцари онъ въ Болгарія. Прелести же на това богомерзско свое и незаконно дѣло и сестру Асеньову. И това разумѣвъ Асень, выкна Иванка при себе, въ една ноць, и изрече на него судъ смертный. Иванко обаче имаше въ себе ножъ скрытъ, и абіе спуснасе и прободѣ царя Асеня, и умре царь въ тая ноць. Подобно и стражи те царски избити быдоха отъ Иванковы те хора. И така Иванко облада домъ царевъ и Терновъ.

Това убо като виде Петръ братъ Асеньовъ, абіе дойде сось войска и обтече Иванка: кое то като видѣ Иванко уплашисе, и побѣгна сось братія та си къ Греческому царю. И прія го Греческій царь сось многу благодареніе, зацо то убиль Асеня, и назва го отца, и даде му за жена майка си, именовъ Анна, и постави го властителя во Филиппополь и Драма. Обаче големо зло послѣдова Грекомъ отъ Иванково то пріятелство, какво то послѣ ще се рече.

Намерувасе въ стары рукописны книги, зацо по преставленіи патриарха святаго Іоанна, кой то возведе Асеня на царство, какво то се горе рече, позва Асень отъ Охрида святаго отца